

nogen Nytte; men foreløbig er det saa smaa Beløb, der er kommet ind, at det vilde være uforvarligt at stille i Udsigt, at der af dem i større Udstrækning kan ydes Laan af nogen Betydning. Af begge de anførte Grunde mener jeg, at Tidspunktet ikke er inde til at drøfte Driftslaan.

Det ærede 7de Medlem for 5te Kreds (Holdgaard) berører Spørgsmaalet om Kvindernes Ligestilling med Mændene, som ogsaa den ærede sidste Taler omtalte. Den Tanke, det ærede 7de Medlem for 5te Kreds udkastede, forekommer mig at være af en saadan Beskaffenhed, at den ikke straks kan afvises. Men jeg er ganske uenig med det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Marie Hjælmer) og maa vedblivende fastholde, at om det end her, hvor det drejer sig om at oprette smaa Landbohjem, for hvis Opholdelse og Udvikling baade Mænds og Kvinders Arbejde er i høj Grad nødvendigt, naturligvis ikke er udelukket, at i visse specielle Tilfælde ogsaa en enkelt Person, hvad enten det er en enkelt Mand eller en enkelt Kvinde, kan komme til at sidde inde med saadanne Hjem, maa dog det førstnævnte være Hovedregelen. Enhver, som kender noget til Forholdene, ved, hvor nødvendigt det er, at Mand og Kvinde Side om Side udfører et Arbejde baade ude og inde for at holde et saadant Hjem oppe i økonomisk Henseende, og jeg maa mene, at det ikke gaar an at fravige denne Hovedregel. Navnlig under Omstændigheder, hvor saa mange unge velkvalificerede Mennesker, som er gift eller ønsker at blive det, er rede til at gaa ind i saadanne Brug, gaar det ikke an af saadanne rent teoretiske Grunde, som jeg maa mene ligger bag denne Opfattelse, at føre ud i sin yderste Konsekvens absolut Ligeberettigelse mellem Mand og Kvinde. Her er Ligestilling mellem Mand og Kvinde, men naar et Ægtepar skal indgive Ansøgning, er det jo i Almindelighed Manden, som søger. Jeg ved ikke, om vi skal gaa saa vidt i denne teoretiske Jagt efter en formel Ligestilling som til at bestemme, at en Ansøgning for at komme i Betragtning skulde underskrives af begge Parter, men jeg vil advare meget imod, at man gaar for vidt i saa Henseende. Imidlertid vil jeg indrømme, at den Tanke, som det ærede 7de Medlem for 5te Kreds fremsatte: at der kunde være Grund til at indføre en Dispensationsbestemmelse, har min Sympati, lige saa sikkert som jeg finder, at den Hovedregel, der angives i Lovforslaget, er den rigtige. Jeg vil gerne tilføje, at jeg tror ikke, der kan paavises et eneste Eksempel paa, at der er indtruffet uheldige

Tilfælde; jeg vilde sætte Pris paa, at man, hvis der forekom saadanne uheldige Tilfælde i Praksis, vilde komme frem med dem. Men den teoretiske Mulighed er til Stede, og jeg mener, at man godt kunde sætte en saadan Dispensationsbestemmelse ind. Som Forslagene foreligger, vil jeg imidlertid meget fraraade, at man indsætter en Dispensationsbestemmelse ved Ændringsforslag, ikke fordi jeg i og for sig har noget derimod, men alene af den Grund, at jeg nødig vil risikere, at disse Lovforslag ikke gennemføres, og sikkert er det, at hvis de ændres i det høje Landsting — og der er dog Enighed om Lovforslagene i Almindelighed, som de nu foreligger —, skal de tilbage til Folketinget, og man ved jo, hvor optaget Tingenes Tid er. Jeg vil derfor henstille, at det her fremdragne Spørgsmaal overvejes paa den af det ærede 7de Medlem for 5te Kreds omtalte Maade i den Samling, som kommer efter denne, thi det er sikkert, at der kommer en Samling efter denne. Der vil man kunne tage Spørgsmaalet op, og en lille Ændring til den paagældende Paragraf vil det ikke være uoverkommeligt at gennemføre.

Jeg tror nu at have besvaret de fleste Henvendelser, der er rettet til mig. Skulde jeg have forbigaaet enkelte, hvad jeg maaske har, beder jeg om Undskyldning. Tiden er stærkt fremrykket, og jeg skal derfor slutte mine Bemærkninger.

Jensen (Aale): Jeg vilde ønske, at jeg havde taget fejl, men det forekommer mig ganske bestemt, at den højtærede Landbrugsminister var ikke saa ganske lidt irriteret, da han talte. Man havde ligesom en Fornemmelse af — jeg ved ikke, hvorledes jeg skal udtrykke det —, at man havde gjort sig skyldig i en lille Brøde, fordi man havde en anden Mening end den højtærede Minister. Hvis det forholder sig saaledes, som jeg har opfattet det, maa det ligge i, at jeg har været saa uheldig at ramme Ministeren paa et Sted, hvor Ministeren ikke er helkindet, men hvor der har været Ujævnheder og Saar; paa et helkindet Menneske kunde mine Bemærkninger ikke have nogen irriterende Virkning, saa skulde man da være særlig finkindet.

Straks da Ministeren begyndte at henvende Ordet til mig, gjorde han sig skyldig i en Fejltagelse. Jeg har ikke sagt, at der ikke var nogen som helst Grund til Tilfredshed med denne Lov, jeg sagde, at jeg ikke saa tidt som det ærede Medlem, der talte før mig, kunde